

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
κ.ν.π. 197/1924
Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ
ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΝ, ΗΘΕΠΛΑΣΤΙΚΟΝ, ΑΘΛΗΤΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΛΟΓΙΩΝ & ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ Συνδρομή έτησίαν . Δραχ. 25 » έξιμήνιος » 15 ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ » 1	Διευθυντής : Γ. Α. ΒΑΒΑΡΕΤΟΣ » Έξ. Διαχειρ. σεις Γ. Κ. ΓΚΑΙΝΑΒΟΣ	ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1924 Έτος 1—Τεύχ. 16
---	---	--

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ
10ΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΡΟΜΗ

'Απ' τὸ Δρίσκο στὴν Κόνιτσα
'Απ' τὰ χιόνια καὶ τοὺς κάτσι-
κοδρόμους

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

βαθύσει τραβοῦμε γιὰ τὸ Λιασκοβέτσι.
Κι' ἐδῶ ἡ βλάστησις ἐξακολουθεῖ κατὰ
ποσὴν, ἀφθονώτατη, καθὼς καὶ τὰ νερά.
Τὸ χωριὸν ἔχει πολλὰ σπιτία κατεμένα, μὰ
καὶ τοὺς περισσότερους ὄνιρες, ποὺ κά-
νουν ὁμορφες καὶ καλὲς συζητήσεις κατὰ
ἀπ- τὸ γεροπλάτανο τοῦ μεσοχωριοῦ.

Ἀρχόντικη περιποίησι μᾶς κάνουν στο
σπίτι τοῦ φίλου μας Κώστα Μπακόλα φοι-
τητὴ Ιατρικῆς.

19 Ἰουλίου: Τὸ πρωὶ μαζί του καὶ με-
τὸ φίλο Κώστα Πανταζόπουλο ἐπισκεπτό-
μαστε διάφορες ὁμορφες τοποθεσίες τοῦ
χωριοῦ βρύσες κλπ.

Ἐκτινοῦμε γιὰ τὲς Φραγκάδες.

Ἀπὸ δῶ ἀρχίζει νᾶναι περὶ ἀραιότε-
ρη ἡ βλάστησις μὰ ἀρκετὴ. Στὸ ποτάμι
κάτω τακτοποιήμαστε πάλι καὶ καθόμα-
στε καὶ μεσημεριάζουμε ἐκεῖ γιατί ἡ ποτα-
μιεὶς ἦταν ἡ χαρά μας σὺν τὴν ὁδοπορία
μας.

Ἡ Φραγκάδες δὲν ἔχουν καὶ τόση χά-
ρι. Πενιχρὲς στὴ βλάστησι καὶ τὸ νερὸ
τοὺς ζεστό σχεδόν.

Τραβοῦμε γιὰ τὲς Νεγάδες. Φοβερὴ ζέ-
στα κάνει αὐτὴ τὴ μέρα.

Λοιπὰ στὲς Νεγάδες ἀρχίζει ξανά ἡ πο-
τις στὰ δένδρα καὶ στὰ δάση.

Κάτω στὸ ποτάμι, δπου τὸ γεφύρι, εἶνε
κάτι θεσπέσιο. Βράγια ἐδῶ, δένδρα ἐκεῖ,
περιπλοκάδες, χαμόκλαδα, νερὸ, δια κά-
νουν ἓνα σύνολο μαγευτικό.

Ἡ ἐκκλησιά στὲς Νεγάδες πολὺ εὐρύ-
χωρη καὶ μεσκαλιστὸ τέμπλο μὰ ὄχι ἀξι-
ας σὰν τοῦ Λιασκοβέτσιου. Πάνω ἀπ-
τὸν Προφήτη Ἡλία ἀρχίζουν ἐννὶ σωρὸ
δάση ἀπὸ πεύκα κυρίως αὐτὸ εὐωδιάζουν
τὴν ἀτμόσφαιρα. Στὸ βάθος ἀνατολικά εἶ-
ναι ὁ Κοζιακὸς δυὸ ψηλὲς κορφές μεσπλώ-
ρια πεύκα, περὶ κάτω ὁ Γυφτόκαμπος ἀ-
ριστερότερα τὸ Σκαρνέλι καὶ τὸ Τσεπέλο-
βο μετὲς ψηλὲς κορφές τους, ἡ Νεμέρτσι
κα βορειοδυτικὰ καὶ ἀπὸ δυσμῆς καὶ νότο
τὸ Μηταικέλι σὰν παραπέτασμα, ποὺ κοί-
βει τὰ Γιάννενα πίσω του, μετὰ τὴ Ζωνιτῆ-
λα, τὸ Στολοβό, τὸ Μανασί ὁμορφι καὶ
πυκνόφυτα χωριὰ σκαρφαλωμένα ἀπάνω
του.

Κατεβαίνουμε κάτω στὴν ποταμίᾳ. Με-
σεβασμὸ σηκώνουμε ψηλὰ τὸ κεφάλι νὰ
ἰδοῦμε τὲς κορφές τοῦ Βάρκου τῆς μεγάλης
αὐτῆς χαράδρας δλοκλήρων χιλιομέτρων,
ἀρχίζει ἀπὸ δῶ.

Λίγο νερὸ στὴ βρύσι τῆς «ἄνθιας» νε-
ρὸ κρούσταλλο καὶ δρόμο γιὰ τὸ Τσεπέ-
λοβο.

Στὲς 8 εἴμαστε στὸ σπῆτι τοῦ συνοδοι-
πόρου μας. Εἶδη Γιαννακοῦ ὅπου μᾶς πι-
σιμένουν τόσες καὶ τόσες περιποιήσεις.

Στὸ σπῆτι τοῦ συνοδόφου μας εἴμαστε
σὰν στὸ σπῆτι μας κατὰ τὴν κοινὴ ἐκφρα-
σι, καὶ μένουμε καθυποχρεωμένοι. Τὸ
πρωτὶ ἐκκλησιαζόμεστε στὸν προφήτη Ἡ-
λία, ποὺ γιόρταζε, ἓνα ἐκκλησιασὶ στὸ λό-
φο πάνω.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΝΗΜ

10.7.06
16107

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙ ΣΤΗΝ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ποῦ περιέχουν βιβλία τοῦ εἴνε γεγραμμένα στὴν καθ'αρεοῦσα; "Οχι, εἶμαι πεπεισμένος διότι διὰ ἑνὸς γνωρίζει καλὰ τὴν Δημοτικὴν θ.ι. μπορεί νὰ καταλάβῃ καὶ τὴν καθ'αρεοῦσα. Ἀλλ'ὡς τε τὸν χωρικό καὶ τὸν ἐργάτη δὲν τὸν ἐνδιαφέρει καὶ τόσο καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ μελέτη. Γιὰ ἀνάσχεσθαι τοῦ τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν ψυχικὴν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἑαυτοῦ τὴν φιλολογία ἡ ποίησις εἶναι γραμμένη στὴ γλώσσα τοῦ.

Παραπλεύρως, όμως, στὰ βεῖα γυμνάσια πρέπει νὰ συστηθοῦν καὶ αἱ ἀστικές σχολές, δηλ. τυχολές, πρακτικές στές, ὅπου, τὸ παιδί τοῦ ἀγρότου ἦ τοῦ ἀπτοῦ θὰ διδασκείται ἀρχαῖους, σύγχρονους μεταφρασμένους καὶ διάφορους πρακτικές γνώσεις ἀνάλογες μὲ τές ἀνάγκες τοῦ τόπου τοῦ ἦ. Αἱ πρακτικές σχολές τῆς Ἡλείου π. χ. θὰ ἔχουν γεωπονία, μελισσοκομία, τυροκομία, δεινδροκμία, κτηνοτροφία, οἰκονομικά πράγματα ἀναγκαῖστα γιὰ τὴν προαγωγή τοῦ τόπου μας καὶ τὴν κατένευσι τῶν βιωτικῶν συνθηκῶν τῶν κατοίκων τῆς Ἡλείου. Θὰ εἶναι δηλ. ἀνώτερα λαϊκά Σχολεῖα.

Τὸ συμπλήρωμα τοῦ ἑξαέτου Δημ. Σχολείου, ὅχι βεβαίως ἀπὸ τὴν ἄποψιν τῆς γλωσσικῆς μορφώσεως, γὰρ τῇ μητρικῇ τοῦ γλώσσια θὰ μπορῇ νὰ τῇ μάθῃ μέσα στὰ ἑξ ἡρόνια, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄποψιν τῆς πρακτικῆς μορφώσεως γὰρ νὰ δώσῃ ἐπιστημονικὰς βάσεις στὸν ἐθνικὸν μας πλοῦτον καὶ στὰς πλουτοπαράγωγικὰς μαθυνάμεις καὶ ἀνάπτυξιν ταύτην καὶ ἐπαγγελματικῇ μόρφωσιν τὸ παιδί τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ χωρικοῦ τὸ ὁποῖον δὲν μπορεῖ νὰ φοιτήσῃ σὲ ἀνώτερα σχολεῖα

Κατὰ τὴν γνώμην μου τὰ ἄστικα σχολεῖα εἶναι περιττά. Εἶναι γεννήματα τοῦ βασιικοῦ σφάλματος, ὅτι αἱ κοινωνικαὶ τάξεις εἶναι τρεῖς καὶ γινώσκοντες τὸν δῶδον ἀντι- τερῆς μόρφωσιν πνευματικὴν καὶ ἐπαγγελμα- τικὴν στήν ἄστικὴν τάξιν. Ἀστικὴ τάξις δὲν ὁ- πάσχει. Ἄν ὁ λαὸς ἔχει ὄντως τέτοια ἀνάγκη, τὸ λαϊκὸν σχολεῖον εἶναι ἀρμόδιον, ἃς προ- σέσσουμε τότε σαυτὸ περιεσώκοντες τάξεις. Μετὴν ἔλθουσι τῶν ἁστικῶν σχολείων θὰ πά- θουμε μὲ χάριν, ὅτι πάθαμε καὶ μὲ τὰ Ἐλ. Σχολεῖα. Αὐτὴν χάριν εἶναι προσωπικὴ μου γνώμη.

Στὸ Δημ. Σχολεῖο λοιπὸν καὶ στὸ ἀστικό
πρέπει νὰ διδάσκεται ἡ διαιωνιζομένη γλῶσσα
χωρὶς ἰδιωματισμοὺς λεκτικοὺς ἢ συντακτι-
κοὺς μὲ βάσι τοὺς συνιακτικοὺς καὶ τὴ γραμμα-
τικὴ ποὺ μεταχειρίζονται οἱ Ξενοφῶν καὶ
οἱ Πλάτων. Ἡ γλῶσσα αὐτὴ ὅν θὰ νιορπῇ
νὰ θανισθῇ ὅσα τῆς χρειαζόνται εἴτε λέξεις
εἴτε τύποι ἀπὸ τὴν ἀρχαία καὶ ἀπὸ τὴν κα-

θαρεύουσα ὅπως δὲν ντρέπεται οὔτε ἡ Ἀγ-
γλική οὔτε ἡ Γερμανική νὰ δανείζεται ἀπὸ
ἡμῶν· αἴτινες ὅτι χρειάζονται.

Ἡ γλῶσσα αὐτὴ θὰ διδάσκειται καὶ στὲς
Ἀστικὲς Σχολές.

'Αλλὰ γεννιέται τὸ ζήτημα. Πῶς θὰ εἶνε ἡ γλῶσσα τοῦ Γυμνασίου; Θὰ ἐξακολουθῇ-
ση τὸ Γυμνάσιο μὲ τὸν τύπο ποὺ ἔχει τὸ
πνευμαλιστικὸ διδασκοντας ἀπουκλειστικῶς
τὴν καθαρρεύουσα καὶ τὴν ὑπερκαθαρεύου-
σα. Ἡ ταπεινὴ μου προσωπικὴ γνώμη εἶνε
ὅτι καὶ στὸ Γυμνάσιο πρέπει νὰ μῆ ἡ δμι-
λουμένη γλῶσσα ἢ δημοτικὴ. Ἐπὶ τοῦ πα-
ρόντος, ἐπειδὴ ἡ καθαρρεύουσα στὸ διάστημα
100 χρόνων κατεκτήσε τὰς ἐπιστήμες, ὥς
διδάξουμε καὶ τὴν καθαρεύουσα παραλλή-
λως. Στὴν ἐκ παραλλήλου αὕτη διδασκαλία
εἶμαι πεπεισμένος δι' ἣ δημοτικὴ θὰ ρικη-
σῃ θὰ περιχύσῃ καὶ μιὰ φορὰ πολὺ γρη-
γορά θὰ μῆ καὶ αὕτη στὴν ἐπιστήμην καὶ θὰ
καταστήσῃ περικτὴ τὴν καθαρεύουσα. Θὰ
γίνῃ δηλ. ὅτι ἔρινε μὲ τὴ λατινικὴ καὶ τῆς
ἄλλες νεολαϊκῆς γλώσσας. Ποῖν ἀπὸ τῶν
αἰωμάτων στὴν εὐρωπαϊκὴν ἐπιστήμην κυρια-
χοῦσε ἡ λατινικὴ, ἀλλὰ σήμερα ὕστερα ἀπὸ
τὴν καλλιέργειαν τῶν ζωντανῶν γλωσσῶν
τῶν εὐρωπαϊκῶν ἔθνων, ἡ λατινικὴ παρε-
χώρησε τὴ θέσι της στὰς ζωντανὰς γλώσσας
Γαλλικὴν, Γερμανικὴν καὶ λοιπές.

Τὴν ἀρχαία θὰ τὴν ἀποκρίσσουμε ἀπὸ τὰ πρακτικὰ Γυμνάσια. Στὰ κλασσικὰ δὲ θὰ τὴν διδάσκουμε ὡς ξένη γλῶσσα καὶ θὰ τὴν περιορίσουμε στὰ 4 τελεusta χρόνια, γιατί τό τε εἶναι ὥριμοι οἱ μαθηταί· γιὰ τὴν ἀρχαία γλῶσσα. Χρειάζεται βαθεῖα νυστερία στή πληρὴ ποὺ ἔχουμε καὶ ὄχι μπαλώματα. Τὸ ἴδιο ζήτημα ἦταν καὶ στὴ Σερβία, ἀλλὰ βρέθηκαν ἐκεῖ ἀνδρωποὶ ποὺ πέταξαν στὰ σκουπίδια ὅλο το λογιόστασιον τῆς Σλαβο-νικῆς παραδόσεως καὶ ἐπέβαλαν στὸ σχολεῖο τὴν διωλυμένη γλῶσσα, τὴ γλῶσσα τῶν σερβικῶν τραγουδιῶν καὶ τῶν σερβικῶν ποιητιῶν. μετ'βαλαν καὶ τὴ φθολογία ἀκόμα σύμφωνα μὲ τις φωνητικές ἀπαιτήσεις τῆς λαλούμενης σερβικῆς καὶ δημούργησαν τὴ σερβικὴ λογοτεχνίαν καὶ ἐπιστήμη. "Εἰσι τοῦν οἱ σοὶ καὶ ἐστὶν αὐτὰ μίζαντα ἀστατονόμενα καὶ ἀνεγεννώμενα καὶ ὄχι με συνιβισμένα". καὶ μεταφράσεις διανοστούν πρὸς χάριν. "Εἰσις ἔχουσιν τὸν ἵστορικόν φόβον. Τὸ ποῦ εἰμίτε διαστὸ τῆς δουλῆς ἐξελίσσεται. Ἀλλὰ τὴν ἐξελίξιν εἶναι ἀνίκητη κατὰ τὴν κρίσιν καὶ τὴν δύναμιν ἀντιστασίαν γὰρ ἀπρόσφορον τὸς ἀντιστάσεων ἐξελίξεις. Χωρὶς πάντως λούειν διασχυρὸν πόστιν γὰρ καλλιουργήσουμε τὴ δημοτ. γλῶσσαν καὶ τὴ διδάσκουμε συστηματικὰ διὸ σχολεῖο καὶ γὰρ τὴν κάνουμε γλῶσσαν τῆς ἐπιστήμης ὁλόκληρη. Μόνη τῆς χωρὶς καμμιά βοήθειαν καὶ μάλλον με σφοδρὸ πόλεμον κατέκτησε τὴ δημούργηκὴν λογοτεχνίαν σήμερα σύζιον χωρὶς ὑπερφιλία, ἀνήμες τὴν ἀγαπήσουμε καὶ τὴν καλλιέργη-

συμμε και είναι ανώτερη παιδαγωγική και
 εθνική τότε θα κατακτήση και την επι-
 στήμη. Γιαυτό η δημοτική γλώσσα πρέπει
 να διδαχθῇ καὶ στὸ Πανεπιστήμιο. Εἶναι ἐγ-
 κλημα ἐθνικὸ νὰ μὴ ἔχῃ τὸ Πανεπιστήμιό-
 μας ἕδρα Νεοελληνικῆς φιλολογίας σὲ ἐπο-
 χὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλα τα μεγάλα Εὐρωπα-
 ῖκά Πανεπιστήμια ἔχουν. Εἶναι ντροπὴ γιὰ
 τὴν χρειαστὴκαὶ ἕνας Passow ἕνας Ranniel
 διὰ νὰ μας γνωρίσουν τὸν νεοελληνικὸ λαο-
 γραφικὸ θησαυρὸ καὶ ἕνας Κρουμπάχερ καὶ
 ἕνας Ρούμπ γιὰ νὰ μᾶς δείξουν τὴν ἀνεκτι-
 μητὴ ἀξία τῆς νεωτέρας μας λογοτεχνίας καὶ
 τῆς δημοτικῆς μας γλώσσας. Εὐτυχῶς τὸ ὑ-
 πουργεῖο μας κατὰβρε τὸ ἐγκλημα αὐτὸ καὶ
 σκέπτεται ἡ διδασκαλία τῆς νεοελληνικῆς
 στὸ Γυμνάσιο νὰ γίνεταί πλουσιότερα. Εὐ-
 χῆς ἔργον θὰ ἦτον ἂν τὸ ὑπουργεῖον ἀπεφά-
 σιζε καὶ ἄλλο ἕνα. Τὴν κατάργησιν τῶν λα-
 τινικῶν. Τὸ μάθημα αὐτὸ ὅλοι οἱ ἐκπαιδευ-
 τικοὶ λειτουργοὶ τὸ ἔχουν καταδικάσῃ σὴν
 συνείδησίν τους. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχει ἐκ-
 παιδ. λειτουργὸς ποῦ ἔχει τὴν γνώμην ὅτι
 ἡ διδασκαλία τῶν λατινικῶν προσφέρει κα-
 τί τι σὴν μόρφωσιν τοῦ ἀποφοίτου τοῦ γυ-
 μνασίου, ὅχι μόνον σήμερον ποῦ αὐτὴ περι-
 ωρίσθηκε εἰς ἐὶ minimum, ἀλλὰ καὶ στὰ
 παλαιότερα χρόνια ὅταν ἦτο πλουσιώτερη.
 Εἶναι αἰσχος νὰ χάνουν τὰ παιδιὰ 3 ἢ 4
 ὥρες τὴν ἐβδομάδα γιὰ ἕνα μάθημα γιὰ τὸ
 ὁποῖον καὶ μαθητῆς καὶ δάσκαλος ἔχουν τὴν
 γνώμην, οὐδὲν θὰ τοὺς ὠφελήσῃ εἰς τίπο-
 τε. Ἄν τὸ γυμνάσιό μας θέλει νὰ μάθῃ τὸ
 παιδί βαθυτέρα τὸ Ῥωμαϊκὸ πολιτισμὸ μπο-
 ρεῖ καλλίσιτα νὰ διδάξῃ τοὺς λατίνους συγ-
 γραφεῖς ἀπὸ μεταφράσεις, καὶ εἴσι δ μαθη-
 τῆς θὰ μπορέσῃ νὰ διαβάσῃ ὅχι 100 μόνον
 στίχους τοῦ Βιργιλίου καὶ τοῦ Ὀρατίου—
 οὔτε μισόλογον τοῦ Κικέρωνα (αὐτὸδυστυχῶς
 εἶναι τὸ ἀπαντὸν τῆς λατινικῆς ποῦ διδάσκει
 καὶ στὰ γυμνάσιά μας) ἀλλὰ ὅλην τὴν Αἰ-
 νείδα καὶ ὅλες τὰς ὠδὲς καὶ διόνους τοὺς λό-
 γους τοῦ Κικέρωνα. Πολλοὶ ἔχουν εὐκολο-
 τὸ ἐπιχείρημα, οὐ ἡ μεταφράσις μειώνει
 τὴν ἀξίαν τοῦ πρωτοτύπου. Δὲν ἐννοῶ νὰ
 δώσουμε στὰ παιδιὰ βιβλιοκαπηλικὰς με-
 ταφράσεις. Μετάφρασις λέγοντας ἐννοῶ με-
 τεμψύχωσι, ἐννοῶ καλλιτεχνικὸν δημιουργί-
 μι. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια. Ἀλλὰ καὶ ἂν
 εἶναι ἀλήθεια γιὰ αὐτὸ νὰ ἀφίσηται μακρονά
 ἀπὸ τὸ μαθητὴ τῇ λατινικῇ φιλολογίᾳ; Πρέ-
 πει νὰ περιορισθούμε σ' αὐτὰ τὰ λίγα ψυ-
 χία ποῦ τοῦ δίνομε σήμερον; Σεῖς εἰστε πα-
 λαιότεροι. Ἀκούσατε Βάττη, ἀκούσατε κρι-
 τηγητῆς ποῦ ἐπέμειναν περισσότερο σὴν δι-
 δασκαλίᾳ τῶν λατινικῶν. Ποῖα λατινικά ἡ-
 μάθατε; Ὁ φόβος τοῦ θύματος μᾶς ἔκαμε
 νὰ χάσουμε ἀνεκτιμητὸν χρόνον διαβάζοντας
 λατινικά καὶ κάνοντας θέματα ἐνῶ μπορού-
 σαμε νὰ μάθομε μιὰ εὐρωπαϊκὴν γλῶσσαν.
 Μποροῦμε ὅμως σήμερον νὰ κάνονμε χρῆμιν
 τῆς λατινικῆς χωρὶς καθε στιγμὴ νὰ προ-
 στρέχουμε σὲ λεξικόν; Εἶναι ντροπὴ νὰ ἀνε-
 χόμεθα νὰ χάνουν καὶ τὰ παιδιὰ αὐτὲς τὰς

ὥρες. Ἐπρεπε ἀπὸ καιρὸ ὅλοι οἱ καθηγη-
 τικοὶ σύλλογοι νὰ διαμαρτυρηθοῦν καὶ νὰ
 ζητήσουν νὰ ἀφαιρεθοῦν τὰ λατινικά ἀπὸ
 τὴν ἐκπαίδευσιν.

Ἀλλὰ μήπως καὶ μετὰ τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνι-
 κά δὲν γίνεται σχεδὸν τὸ ἴδιον; Ὁ κ. Ἐπι-
 θεωρητῆς στὴν ἀνακρίνησίν του διεξοδικῶς
 μᾶς ὠμίλησε πόσα ἀρχαῖα Ἑλληνικά διδά-
 σκονται σὲ τὸ γυμνάσιον σήμερον. Ἀλλὰ μή-
 πως παλαιότερα ἐδιδάσκοντο περισσότερα;
 Ἰσως ἐδιδάσκετο λεπτομερέστερα καὶ πλα-
 τυτέρα μετὰ ὅλες τὰς ἐξαίρεσεις καὶ μετὰ ὅλες τὰς
 λίστας τῶν ἀνωμάτων ἢ γραμματικῆς τοῦ
 Πανταζῆ καὶ ἀναλυτικώτερα καὶ βαθυτέρα
 μετὰ ὅλα τὰ παραδείγματα τῶν συντακτικῶν τοῦ
 Ἀσωπιοῦ, ἀλλὰ ὁ ἀρχαῖος πολιτισμὸς δὲν
 ἐδιδάσκετο. Καὶ τὸ καλῦτερον γυμνάσιόν μας
 δὲν ἐπέτυχε τὸ σκοπὸν τοῦ ὅτι νὰ κάμῃ τὸν
 μαθητὴ νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὸν
 ἀρχαῖον Ἕλληνα, πολιτισμὸν. Μετὰ τὰ 100
 φύλλα ποῦ διδάχθηκε ἀπὸ τοὺς διαφόρους
 ἀρχαίους συγγραφεῖς μπορεῖ νὰ διετιδύσῃ
 στὸ κάλος τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ; Εἶναι δυ-
 νατὸν τὸ ἕνα ἢ δυὸ δράματα ποῦ ἐμαθεστὸ
 γυμνάσιον νὰ τὸν κάμουν νὰ αἰσθανθῇ καὶ νὰ
 ζήσῃ τὴν ἀρχαίαν δραματικὴν τέχνην; Εἶναι
 δυνατόν ἀπὸ δύο ἢ τρία ἀποσπάσματα τῶν
 λυρικῶν ποιητῶν νὰ αἰσθανθῇ μέσῃ τὸν
 τὴν αἰσθητικὴν ἀπόλαυσιν, ποῦ δίνει ἡ ἀρ-
 χαία Ἑλληνικὴ ποίησις; Μετὰ τὸ ἀπαντῶν αὐ-
 τὸ ἕνας τελεόφοιτος τοῦ γυμνασίου ἐγνώρισε
 τὸ ἀρχαῖον πολιτισμὸν; Ἄς μὴ μᾶς ἀνέει, κύ-
 ριοι συνάδελφοι, ἡ προγονοπληγία καὶ ὁ ψευ-
 τοκλασικισμὸς καὶ ἡ ἀρχαία λατρεία νὰ κρυ-
 βόμαστε πίσω ἀπὸ τὸ δαχτυλίδι μας. Ὁ ἀπὸ
 φοίτος τοῦ γυμνασίου μας δὲν ἐγνώρισε κα-
 θόλου τὸν ἀρχαῖον πολιτισμὸν. Ἡ ἀρχαία
 γλῶσσα του εἶναι μεγάλο ἐμπόδιον. Τὸ ἐμπό-
 διον αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ γκρεμίσουμε. Αὐτὴ
 εἶναι τὸ παραβάν ποῦ κρύβει ἀπὸ τὰ μάτια
 τῶν μαθητῶν μας καὶ τοῦ ἔθνους μας τὸν
 θησαυρὸν τῶν προγόνων μας. Αὐτὴ εἶναι
 τὸ χαρτεμὶ σὲ ὁποῖον σὰν ζηλότυποι κρύβου-
 με ἀπὸ τὸ ἔθνος ὁλόκληρον τὴν δημοφιλίαν τῆς
 ἀρχαίας Ἑλλάδος. Εἶναι ἀνάγκη ὅλοι νὰ
 γνωρίσουν τοὺς θησαυροὺς αὐτοῦς. Καὶ θὰ
 τοὺς γνωρίσουν ἂν οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς
 διδάσκονται ὅχι μόνον ἀπὸ τὸ πρωτότυπον
 ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μεταφράσεις. Θὰ σὰς εἰπω ἕ-
 να μικρὸ συμβάν τῆς τάξεώς μου γιὰ νὰ ἰ-
 δῇτε πόσο κινδύον χάνουμε στὰ χαμένα. Δι-
 δάσκω στὴν τάξιν μου ἀπὸ τὸ λουκιανὸν σύμ-
 φωνον μετὰ τὸ πρόγραμμα, τὸν Τίμωναν ἀρχισα-
 τὴ διδασκαλίαν ἀλλὰ δὲν προχωροῦσα εὐκολα
 γιὰ τὸ Λουκιανὸς εἶναι ἀνύμματος ἀπεφά-
 σισα τότε, γιὰ νὰ τελειώσω γρηγορὰ, νὰ
 τοὺς διδάξω τὸν Τίμωναν ἀπὸ τῆς μετάφρασι-
 τοῦ Κονδυλάκη.

Ὁ Κονδυλάκης σὰν καλλιτέχνης τοῦ λό-
 γου ποῦ ἦτο ἔχει μεταφράσει τὸ Λουκιανὸν
 μετὰ ἀγάπην καὶ προσοχὴν καὶ μᾶς ἔδωκε μιὰ
 λογοτεχνικὴν μετάφρασιν.

(ἀκολουθεῖ)

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Του φίλου Ν. Π.

Τραγούδια μου ειστε σάν τὰ μύρα,
Κλείτε της ζωής μου τὸν ανθό,
Γίρεσι' ἀπὸ μίαν ἀνθοπλημύρα,
Τοῦ πόνου ἀμοιβή στὸν κόσμο αὐτό.

Καὶ λαμποκοπάτε ἀποσιγμένα
Μετὰ τὰ μυρογιάλια τοῦ ρυθμοῦ
Τὸ ναρδόσταμο ὄντας καὶ γιὰ μένα
Ποῦ σὴν κόμη χύθη τοῦ Χριστοῦ.

Σ. Ἀνέστηρος

ΔΗΜΟΤ. ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΠ. ΜΟΥΣΕΛΙΜΗ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

ΤΗΣ ΚΑΚΟΠΑΝΤΡΕΜΕΝΗΣ

Ψηλὸν ἄντρα ποῦ μᾶδωκε
μᾶνα ὥρ' ἡμανούλα μόνι,
Ἰσὶα μ' ἓνα ρεβίθι,
μᾶνα ἀντρεωμένον ποῦ ἦταν.
Ψηλὸν ἄντρα ποῦ μᾶδωκε
Ἰσὶα μὲνα ρεβίθι

Στὰ πρᾶτα κι' ἂν τὸν ἔστειλα
σκιάζ' ἀπὸ τὰ λάγια,
Στὰ γέδια κι' ἂν τὸν ἔστειλα
σκιάζ' ἀπὸ τὰ λιάρα,
Στὴ τσέργα κι' ἂν τὸν ἔβαλα
σκιάζ' ἀπὸ τὰ κλώσια,
Στὴν στάχτη κι' ἂν ἀνακάτενε
καὶ βροῖσκει μὲ βελόνα,
Στὸν πλάτη κι' ἂν τὴν ἔριξε,
στὸν γύφτο κι' ἂν τὴν πάει
Νὰ φτιάκει τσάπα κοὶ τσαπὶ
καὶ μὴ βαριά τσεκούρα.
Στὸν πλάτη κι' ἂν τὴν ἔριξε
στὸ λόγγο κι' ἂν ἐπαι,
Στὴ φτέρη κι' ἂν ἐκόλλησε
νὰ κόψει ἀιетроπόδι
Κι' ἡ φτέρη ξεκολλώθηκε
καὶ πέφτ' ὁ νιὸς ὀχλάτου!...

Σ. Μουσελ.

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙ

Ἀνακατεύων τὰ ἐδῶ κι' ἐκεῖ ριχμένα ἀ-
κατάστατα βιβλία μου πολλές φορές σταμα-
τῶ σὲ τίποτε ἡμισοχισμένα φύλλα τετραδίων.
ὁπου μισοσβεμένες διαβάζω παλῆς «σοβα-

ρὲς» σκέψεις μου, πρὸ τῶν ὁποίων δὲν
μπορῶ νὰ συγκρατήσω τώρα τὸ μείδιμα...

Μ' ὅλα ταῦτα - πῶς νὰ τὸ πῶ; - ἰὲς ἀγα-
πῶ αὐτὲς τὲς σημειώσεις ἀκόμα, καὶ διατη-
ρῶ ἐναντὶ δολοκλήρου σωρὸ, χωρὶς νὰ μοῦ κά-
νῃ ἡ καρδιά νὰ εἰς παραδώσω στὸν Ἥφαι-
στο.

Ἀλλὰ προχθὲς, ἴσως ἀπὸ τὴν ἐπήρεια καὶ
ποιοῦ βιβλίου γιὰ μικρὰ παιδιὰ, τοῦ ὁποί-
ου ὁ συγγραφεὺς ὠμίλει τόσο ὑποβλητι-
κά γιὰ τὴν τάξι καὶ τὴν οἰκονομία χρόνου,
ἀπεφάσισα ἐπὶ τέλους ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὸν
ἀνωφελῆ αὐτὸν κυκεῶνα, νὰ καθαρίσω, νὰ
τακτοποιήσω τὴν βιβλιοθήκη μου μὲ τὴν ἐ-
λαφρὰ ἰδέα πῶς εἶναι ἐθελωιότερα ἔτσι καὶ
ἡ τακτοποίησις τῶν γνώσεων.

Ἐοισμάτησα ὅμως σὲ ἰδιότροπο χιλιδι-
πλωμένο φύλλο, τοῦ ὁποίου ἐφείσθην. Μάλι-
στα μοῦ ἐφάνηκε τόσο περίεργο, δυο δὲν
μῶρενα νὰ ἐξακριβώσω ἂν ἦσαν δικὰ μου
γράμματα ὅτε θυμοῦμαι ἄλλως τε τὸν ἕαν
τὸν μου πότε κάτοχον ὥρολογιοῦ!..

Μὲ κόπο ἐδιάβασα:

«Μείνας νηστικός, ἐπὶ δύο ἡμέρας κατώρ-
θωσα νὰ ἐξοικονομήσω τὸ ποσόν, ποῦ χρει-
άζετο διὰ τὰ καλυφθῆ ἀκριβῶς ἡ τιμὴ,
ποῦ ὡς στολίδι σὺν νεόβγαλτος χωριατοποῦ-
λα, ἐπεδείκνυε περασμένην εἰς τὸν λαιμὸν
τοῦ ἐπάνω εἰς ἓνα τετραγωνικὸν καρτόνι, τὸ
ξυπνητὴρι αὐτὸ καμαρώνοντας μὲ τὸν ὄγκο
τοῦ ἀνάμεσα στὸν σωρὸ τῶν διαφόρων ἐ-
κείνων ὥρολογιῶν.

Καὶ ἔτρεξα ἀμέσως νὰ τὸ πάρω σκεφθεὶς
μήπως, ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἔτσι
καὶ ἐδῶ τιμὴ καὶ αἰδέϊσσεις ἀλλάζουν, καὶ
μάλιστα θὰν εἶναι ἔτσι ἐκτελεσμένες.

Ἀποῦ ἐμέτρησα κεντρικὰ εἰς μιὰ γωνίᾳ
τοῦ δρόμου ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸ ποσόν, εἰ-
σήλθα θαρραλέως εἰς τὸ ἐρημικὸν ὥρολογο-
ποιεῖον, ὅπου δὲν εἶναι ψυχῇ.

Τάκ-τάκ-τίκ-τοῦκ-τάκ-τίκ...

Μυστηριώδεις ἀπειράριθμοι, ἐλαφροί, συ-
θμικοί, κρότοιτοῦν ἐργαζομένων ὥρολογιῶν.
Σὺν χίλιες ζωὲς ἐκεῖ μέσα, σὺν χίλιες καρ-
διῆς, τῶν ὁποίων ἀκούονταν ὀλοκάθαροι οἱ
παλμοί...

Σὺν μιᾷ ἀπέραντη συνοικίᾳ ἡχητικῶν
μυρμηγκιῶν ἢ μελισσῶν ποὺ δουλεύουν ἀ-
κατάπαντα, καθένας σὲ δικό του ἔργο ἀπορ-
ροφημένο μὲ φάνηκε ἡ ἀπέραντη αὐτὴ σει-
ρὰ τῶν ὥρολογιῶν κι' ἐγὼ σὺν βάνου-
σος ποῦ ἐτάραζε τὸν εἰρμὸ καὶ τὸν ρυθμὸ
τῆς ἀκέραιας ἐργασίας τῶν, τὴν ὁποίαν
κάνουν μὲ φιλοπονίαν μετρώντα καὶ τὸ τε-
λευταῖον δευτερόλεπτον.

Μὲ ἰδιαίτερο σεβασμὸ ἀπεκαλύφθην στὸν
ὥρολογοποιὸ ποῦ μοῦ ἐνεφανίσθη ἐκείνη
τὴν στιγμὴ σὺν Πλάτους εἰς τὸ μέσον τῆς
τελείας ἐκείνης δημιουργίας του.

Τὸ ἔξελεοντες, τὸ ἐξείλετο, τὸ ἐκείθ' αἰρεῖται, τὸ ἐκίλετο, τὸ ἐκίλετο εἰς χάριτον κοινῇ τὸ ἔδωκεν ἐπιμελῶς, τὸ περιποιήθη (ἐδῶ ἐργάζεται κανεὶς σὺν ρολόγῳ—μοῦ τὸ ἐνεχείρει καὶ παρέλαβε τὸ ἀντίτιμον.

Ἐρημος καὶ μόνος ἐνοιωθῶ καὶ σὺν ζωντανῷ στήν ματχάλη μου καὶ τὸ ἐσφιγγα μετὰ τρέχοντος πρὸς τὸ μοχλικό μου δωμάτιο. Ἰδὲ βραβὰ ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ ἡκουα μετ' ἀνέκφραστη μακαριότητος καὶ σεβασμὸ συγχρόνως τὸν ἄλλω· τόσο μονότονο τῆς καρδιᾶς μου σκοπὸ.

Χτυποῦσε δυνατὰ μετ' ζωῇ.

Οἱ κτύποι τοῦ δυναμονοῦσαν ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ φάνταζαν σὺν ἰσχυρῇ φωνῇ εὐτόλμου νεανία γεματῇ σφρίγος καὶ ζωῇ.

Ἐνοιωθῶ τὸν ἑαυτοῦ μου κῆρυ· ἡ ἀναγεννᾶται, κῆρυ· ἡ ἀνέλεθ' ἄλλω...

Ἡ τεχνικὴ τοῦ ζωῇ ἀναγεννᾶται ἐπ' αὐτῇ ἀδύναμτι δικῇ μου καὶ λὲς καὶ στάλαζε ἕνα ζωογόνο βάλταμο.

Ὁ κῆρυ· χτύπος τοῦ μου φώναζε μετ' διάτορῃ φωνῇ καὶ μου ἔειχε τὸν μακρὺν ἀφ' οὗ τοῦ χρόνου, καὶ ἀφ' οὗ πλεονίας ὁ ἐλὶξ τοῦ πλοίου τῆς ζωῆς..

Ἡ σέψις μου ἔβλεπε τὴν ἀσύγκριτη ἀδράνεια τῆς καὶ ἐτρεχε, ἐτρεχε, ὡς ποῦ νὰ προφθάσῃ στήν ἀπειρὴ τοῦ ταχύτητος τοῦ χρόνου τὸν ἀντιπροσώπο.

Γιατὶ νὰ μὴ ἔχωμε καὶ μετὰ τὸν ἀπλό τοῦ τὸν ταχὺ τοῦ δρόμο νὰ διανύσωμε;

Γερμανία

Μίνθος Ἄναγνος

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΘΛΗΤΑΣ

Ἀντιγράφουμε ἐδῶ ἅπ' τὸ ἐπίσημο Δελτίο τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλλ. Ἀθλητικῶν Σωματείων τῆς κυριώτερης τροποποιήσεως ποῦ ἔκανε τὸ διεθνὲς Ὀλυμπικὸν Συνέδριον στή Λωζάνη στα διάφορα ἀγωνίσματα τοῦ στίβου, χίονι τῶν ἀθλητῶν μὲς γὰρ νὰ προπονοῦνται σύμφωνα μαζιτοῦς.

Ἰδοὺ αἱ κυριώτεραι τροποποιήσεις:

Ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη τελέσεως, εἰς ἐν ἡ καὶ περισσότερα ἀγωνίσματα, προκριματικῶν ἀγώνων οὗτοι τελοῦνται πάντοτε τὴν μ. μ. καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀγώνων τῆς ἡμέρας οὐδέποτε δὲ τὴν πρωτῆν.

Εἰς τὰ ἀγωνίσματα δρόμων, ἀλμάτων καὶ ρίψεων οἱ 6 καλλίτεροι προκρίνονται διὰ τὸν τελικόν. Εἰς τὰ ἀλματα καὶ τὰς ρίψεις ἐπιτρέπονται τρεῖς δοκιμαί δι' ὅλους τοὺς μετέχοντες ἀθλητὰς ἐκ τούτων δὲ οἱ 6 καλλίτεροι συνεχίζουν τὸν τελικὸν ἀγῶνα, ἐπιτρεπομένων εἰς αὐτοὺς 3 ἐκὶ προσπάθειων. Ἐκ τῶν 6 τούτων προσπαθειῶν ἡ καλλίτερος λογίζεται διὰ τὴν κατάταξιν τῶν ἀθλητῶν.

Εἰς ἕκαστον ἀγώνισμα 3 ἀνακηρύσσονται νικηταί. Ἐμ' οὐδεμιᾷ περιπτώσει εἶνε

δυνατὸν νὰ ἀνακηρυχθῶσι 2 ἢ καὶ περισσότεροι ἀθληταὶ ἰσοπαλοὶ εἰς τὸ αὐτὸ ἀγώνισμα.

Σφύριζ. Διάμετρος βαλβίδος 2. 135 μ. Ἡ σφαῖρα ρίπτεται ἀπὸ τοῦ ὤμου 3ι' ὠθῆσεως καὶ οὐδέποτε ὀπισθεν τοῦ ὤμου.

Εἰς ὅλα τὰ ἀγωνίσματα ρίψεων ἀπαγορεύεται εἰς τὸν ἀθλητὴν ἡ χρῆσις δερματίνου ἐπιδέσμου ἐπὶ τοῦ καρπού τῆς χειρὸς ἢ νὰ φέρῃ δερματίνον χειρὸκιον, ὡς καὶ κάθε τι ἄλλο συντελοῦν εἰς τὴν διευκόλυνσιν τῆς ρίψεως. Εἰς τὸ μέσον τῆς προσθίας περιφέρειας τῆς βαλβίδος τοποθετεῖται ἑξῆλον σχήματος καμπύλου 1 μ. 22 μήκους καὶ 10 ἐκατ. ὕψους, τὸ ὁποῖον εἶνε στερεῶς προσηρμοσμένον ἐπὶ τοῦ ὀδάρους καὶ ἐφάπτεται τοῦ κνίκου τῆς βαλβίδος. Κατὰ τὴν ρίψιν οἱ πόδες τοῦ ἀθλητοῦ δύνανται νὰ ἐγγίσουν τὸ ἑξῆλον καὶ νὰ στηριχθῶσι παρ' αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ.

Ἀκόντιον. Ἡ γραμμὴ ἀφ' ἧς δὲ ρίπτεται τὸ ἀκόντιον ἔχει πλῆκος 7 ἐκατοστὰ μήκος δὲ 4 καὶ πλέον μέτρων. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἀθλητὴν νὰ ἐγγίσῃ αὐτὴν διὰ τοῦ ποδὸς καδ' ἢ ὡραν βάλλει τὸ ἀκόντιον, μηδὲ νὰ ὑπερβῇ αὐτὴν πρὶν ἢ τοῦτο ἐγγίσῃ τὸ ὄδαφος. Ἐὰν τὸ ἀκόντιον σπάσῃ εἰς τὸν δόξα ἢ βολὴ δὲν καταλογίζεται.

Τὸ ἀκόντιον κρατεῖται ἀπὸ τῆς εἰς τὸ μέσον περίπου λαβῆς. Θεωρεῖται ἀκυρὸς βολὴ, ἐὰν ἡ αἰχμὴ τοῦ ἀκοντίου δὲν ἐγγίσῃ πρὶν τὸ ὄδαφος. Ἡ φορὰ τοῦ ἀθλητοῦ εἶνε ἀπεριορίστως.

ΑΠΟ ΔΑΚΤΥΛΟΝ ΑΠΟ ΚΕΙ

Τὸ μικροσκοπικώτερον γράψιμο τοῦ κόσμου

Τὸ Γραφεῖον «μέτρων καὶ βαρῶν» τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν καθώρισεν πρὸ τιμὸς τὰς διαστάσεις μιᾶς γραφῆς ἐπάνω σὲ γυαλὴν ἢ ὅποια ἀσφαλῶς εἶναι ἡ μικροσκοπικώτερος ποῦ ἐγράφη εἰς τὸν κόσμον. Ἀπὸ εἶναι μιὰ προσευχὴ τοῦ Ἐθαγγελίου ἐν 57 λέξεων χαραγμένη ἀπάνω εἰς τὸ γυαλὴ ἐπιχώρου 25 χιλιοστών τοῦ χιλιομέτρου ὕψους καὶ διπλασίου πλάτους. Ἡ προσευχὴ αὕτη δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀναγνωσθῇ παρὰ μόνον δι' ἰσχυροτάτου μικροσκοπίου μεγεθύνοντος 900 φορές τὰ γράμματα. Λαμβάνει κανεὶς ὡς ἰδέσθαι τῆς σμικρότητος τῆς γραφῆς ταύτης, ἀν' συλλογισθῇ, ὅτι ἐὰν μία ἐπιφάνεια ἔξ τετραγωνικῶν πόντων ἦτο κεκαλλυμένη μετὰ τοσούτους μικροὺς γραφικοὺς χαρακτήρας, αὕτη θὰ ἠμποροῦσε νὰ χωρῇ εἰκοσιπέντε φορές ὁλόκληρον τὸ κείμενον τῆς Ἱεραῆς βίβλου!

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΦΟΙΝΙΞ"

ΣΠΥΡΟΥ ΜΟΥΣΕΛΙΜΗ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ

Τὰ τρία Ἀρχοντοπούλα, τὸ πούλι
τ' ἀηδόνι καὶ ἡ Πεντάμορφη τῆς γῆς

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τὸ Ἀρχοντό-βουλο ἀποχαιρέτησε τὴν Δράκαινα, καθάλλεικε τὸ λόγο του καὶ χάθηκε μετὰ τὴν ἐρημίαν. Εἶδε ἀπὸ ἀλλότρηγα τὸν Πύργο τῆς δευτέρης Δράκαινας καὶ λοξεύοντας· πήρε ἅπασα. Ἔδωσε καὶ τὸ λόγο του σὲνα κλαρί καὶ μὲ μεγάλη προοὺ ἀξὴ πᾶσι ἀπὸ χύτου ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ κρέμονται τὰ μαλλιά της καὶ σαρφαλώνοντας σὲ ταῦτα ἀνέβηκε ψηλά.

σχαρφαλώνοντας σὲ ταῦτα ἀνέστη· φησὶ·
 « Ἀλλὰ τί εἶδε ἡ Δράκαινα ἄξιφρα μισοστάτης
 λάφιασε καὶ ἀπόρρεσε γιὰ τὴν πωλητῆκαρίᾱ του.
 « Πῶς τόλμησε; καὶ ἦ ἤρθε; ἔδω, τοῦ λέει καὶ
 ποιοὺς σὺ ὀρμήνηνε νῶθεῖς κρητὰ καὶ ν' ἀνε-
 βεῖς ἀπὸ τὰ μαλλιά μου; » Ἐγώ, ἀποκρίθηκε·
 τὸ ἰσχυρόπουλο εἰμι παῖδι τῆς ἡδονῆς·
 σοὶ τῇ, δεινάς Δράκαινα; καὶ ἦρθα νῶ σὲ ἰδῶ
 θειά μου. Αὐτὴ μὲ ὀρμήνηνε καὶ ἦρθα ὅπως ἦρ-
 θαι στὸν Πύργο σου. » Πῶς; ἀνέψιός μου εἶ-
 παί καὶ δὲ γνωρίζω, ἐρωτᾷ ἡ Δράκαινα, καὶ
 ἀπαξάοντες τὸν τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της.
 « Θεοῦ μοι, εἰλε σ' ὀλίγο τὸ ἰσχυρόπου-
 λο, ἔχτος ἀπὸ τοῦ νὰ σὲ ἰδῶ ἦρθα νὰ βοῶ
 καὶ τὸ ποῦλὶ τ' ἀηδόνι. » Μὰ ποῦ εἶναι αὐτὸ
 τὸ ποῦλὶ τ' ἀηδόνι, ἐρωτᾷ μ' ἀπορίᾱ ἡ Δρά-
 καινα, ἐγὼ ἔχω σπαρμένα γητοὺς Δράκους καὶ κα-
 τένας ποτέ· δὲν μαρ εἶλε τίποτε γιὰ τὸ ποῦλὶ
 τ' ἀηδόνι ἂν καὶ γνωρίζουν ὅλα τὰ μέρη καὶ γιὰ
 ποῖν τὸ κάθε τι. »

[illegible]

ἅπαντα οἱ Λουῖζοι καὶ τὸ φᾶν.
 Τὸ βρώδι ἦσαν οἱ Λουῖζοι καὶ εἶπε ἑαδὲς
 ληΐμε τοὺς εἶπεν ἡ ἑαδὲς καὶ τοὺς
 φῶς του. Τὸ φῶς ἦσαν καὶ ἦσαν καὶ γὰρ
 εἶπε ὅτι ἦσαν γὰρ τοὺς δὲ ἀλλὰ καὶ γὰρ
 βροῖ τὸ ποτὶ τ' ἀηδόν. «Εὐεῖς, τοῦ εἶπαν,
 γενοῦμε ὅλο τὸν τοπο. δὲν ἀηδόνε καὶ ἀηδόν
 παυνοῦ καὶ τὰ ἑαδὲς ὅλο ὅτι εἶπε στήν ἀπὶ
 γῆς καὶ γὰρ τὸ ποτὶ τ' ἀηδόν δὲν ἑαδὲς
 καὶ εἶπαν.

Τὴν ἑλπίδα τὸ ταχὺ οἱ Λοῖκοι πάν στή
δουλιὰ τοῖς κτ' ἔμεινε μόνο ἡ Λοῖκίνα με τὸ
ἄρχοντόπουλο. Ἄνεψέ μου, τοῦ ζέει, ἔ-
πειδη· εἶσαι ἀπαρτισμένος· νὰ πὴ γυρίσεις ἐν-
δὲς τὸ ποτὶ τ' ἄγδον σὲ συμβουλεύω ἄδερ-
φά μου. Αἰετ' εἶσαι ἡμερὰ καὶ πολλὸ τοκετικὴ
γυναικα. Κάθετα σ' ἔταν Πύργο ψηλὸ. Πᾶς
τῆς πῶς εἶσαι ἀνεψιὸς τῆς κτ' ἂν ἔξει τίποτα

ὅτι σοὺ πεῖ.

« Ἀποχαιρέτησε τὸ ἄρχοντόπουλο τῇ Δράκαινα χαβαλίκεψε καὶ παίει. Πιέρασα τόπο ἄνω-
τὸν ὥσπου ἔφτασε στὴ χώρα τῆς τρίτης Δρά-
καινας. Εἶδε τὸν Πύργο καὶ τὰ βαίει ἴσια γιὰ
κεῖ. Ἡ Δρακαινα καθύονταν στὴ σκάλα τ' ἔ-
γενθε καὶ καθῶς τὸ εἶδε πέταξε τὴ ρόδα ἀμέ-
σως κάτω ἀρέντεψε πῆρε τ' αἰολογο καὶ τὸ σκά-
λωσε σὲ μιὰ τούφα καὶ ὁδήγησε τὸν ξένο ψη-
λὴ. » Παιδῖμου, τοῦ λέει, ὥς τὰ σήμερα δὲν πά-
τησε ἀνθρώπινον ποδάρι ἐδῶ καὶ πῶς δὲν φέ-
βηθηκε ἀπὸ τοὺς Δρακόντινες; » « Ἐγώ, ἀπο-
κρίνεται τὸ ἄρχοντόπουλο, εἶμαι παῖδι τῆς
δείνας Δράκαινας τῆς ἀδελφῆς σου καὶ ᾔρθα ἔ-
δῳ γιὰ νὰ σὰς δῶ καὶ γιὰ τὸ ποὺλὶ τ' ἀηδόνι »
Μπά, ἀνιψιδάκι μου εἶσαι κιόλας; » τοῦ λέει καὶ
τὸ φίλησε. « Γιὰ τὸ ποὺλὶ τ' ἀηδόνι παιδι κολό-
λό μου ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτε οὐκ ἄκουσα ποτέ
μου γιὰ ἔνα τέτω ποὺλὶ, μὲν κάθεος βραδί θάρ-
θουν τὰ παιδιὰ μου, οἱ Δράκαι, καὶ ἴσως αὐτὰ
νὰ ξέρουν τίποτε. Γιὰ νὰ μὴ σὲ φάν ὅμως ὅσο
νὰ τὰ καταπραῖνω ἔμαθα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο
καὶ κράψου, καὶ τὸ ἔχῃσε μέσα σ' ἐνα ἀπόμερο
δωματίου ».

‘Ἡ Δράκαινα, κ’ ἡ νύτῃ εἶχε, σάν οἱ ἄλλες δυό, σαράντα παιδιά Δράκων, ἀπὸ τοῦ; ὁποῖους οἱ τράντα ἐννέα πῆγαιναν μαζί καὶ ὁ σαράντα ποῦταν καὶ κουτσός πῆγαινε μοναχός του. Αὐτός ποτὲς δὲν σηματοῦνονταν σὺν Πύργο μόνιχα τριτόβραδα γιὰ να τρώει ψωμί. “Ὅλη τὴ μέρα γυρίζει σάν ὁ σι ταῖνη; μὲς στὰ ρέμματα, τοὺς λαῖκους, τίς τριπες, τὰ φαράγγια καὶ τὰ μέρη ποὺ δὲν πῆγαιναν οἱ ἄλλοι ἀδελφοί.

Τὸ πρῶτον πάν ἦσαν οἱ ῥοιάντα ἐννιά Δρά-
κοι τοὺς εἶπε ἡ μάνα τους πὺς ἦρθε ἕνα ξαδερ-
φάκι τους ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν ἀνθρώπων γιὰ
νὰ τὰ ἰδεῖ καὶ νὰ βρεῖ τὸ ποινὴ τ' ἀηδόνι.
Βῆκε καὶ τὸ ἄρχοντόπουλο ἀπὸ τὸ δωμά-
τιον χαλεπίστηναι, φιληθῆναι καὶ ἀπὸ τῆ μα-
κροβέντα στῇ ἄλλῃ ἔπεσαν καὶ στὸ ποινὴ τ'
ἀηδόνι. «Σταθερε, εἶπαν οἱ Δράκοι, ἐμεῖς γιν-
νοῦμε ὅλον τὸν κόσμον καὶ τὸ ποινὴ τ' ἀηδόνι
ὄχι μόνον δὲν τὸ εἶδαν ἀλλὰ οὐτὲ ἀκούσαμε
καὶ γιὰ τὸν τόπον τοῦ ροιζοκεῖται ὅμως ἂν σωθῇ
σῶμε καὶ τὸν ἄλλον ἀδερφὸν μας τὸν κοιντό, τὸν
ὀλίγον ὥρα θάρρει, αὐτοῦ γιόρει μονιχὸς στὸ
καὶ ὅπως ἔχει γιὰ τὸ ποινὴ τ' ἀηδόνι. Σ',
ὀλίγον πασιόστειται τ' ὁ κοιντόδρακος καὶ ἂν
ἀποφαινοῦσθηναι μετὰ πινδι τὸ ρώτης καὶ
γιατὶ ἄλλο ἦρθε. Τὸ ἀρχοντόπουλο τοῦ εἶπε πὺς
ἦρθε γιὰ τὸ ποινὴ τ' ἀηδόνι. Γρησὶς ποῖναι τὸ
πο καὶ γὰρ καὶ δὲν τοῖς ἔωρα καμμία πληροφορία
«*Ὁ* ἄρχοντοῦτος εἶπε, εἶπε ὁ κοιντός καὶ αὐ-
τὸν ἔσπε πινδο καὶ τὸ ποινὴ τ' ἀηδόνι. Τὸν
εἶναι τὸ ποινὴ τ' ἀηδόνι.

Τὴν ἄλλη μέρι ἀσχημάτησε τὸ ἀρχιτέκτον
 λόγῳ τῇ λυγρικῇ μετρίῃ δοκούντοισι καὶ πρὶν
 κοινὰ τὸν κοινόν. Πέρασαν τόποι, τί τόποι;
 ἴδουσι σκελισμένους μετ' ὁρίων λόγιον δέντρον,
 ἔβδω ποιοκαλλίει, ἐνέει ἀηχίαι, παρέκει κιδω-
 νίαι καὶ ὅτι δένδρα εἶναι σὸν κόσμον ὅσα ἐκεῖ
 τάβοισας καὶ ἔφτασαν σένα περιβόλι ποτὶ δώ
 δεκα χωρίσματα. (ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ

Με τὴ μιὰ σημαία κάθονται στὴν ἀφῆρη-
 ρία (ἀφῆρηρία εἶναι στὴ θύρῃ τῆς σημαίας
 ἀπάνω πρὸς τὸ δεξιὸν μὲς πλευρὸν) ὡς πού
 νὰ κἀνῃ κι' ὁ ἄλλος σκαθμὸς τὸ ἴδιον σημεῖ-
 ον προσέχει. Με σήματα καπνοῦ δίδουν συ-
 νεχῇ κύματα καπνοῦ, καθὼς ἢ με φωτὸς
 με φανείρια μὲρς ἢ με φωτιὰ μ' ἀνείκηνο
 κρυμμένην ἢ με δαδί ἀναμένο.

Μὲ καπνὸν κάνουνε σημάτα ὡς ἑξῆς: Πα-
ρασκευάζουμε φωτιά με χλωρά ξύλα ἢ οὔζες
καπνοῦ βρεμμένες γιὰ νὰ καπνίζουν. Τὴν
καπνίζουσα αὐτὴ φωτιά τὴ σκειάζουμε ἀπο-
τὸ μέρος τοῦ ἄλλου παθροῦ με μιὰ κουβέρ-
τα ἢ ἀντισηνο. Τὸ ἀπικείμενο αὐτὸ τὸ ἀνε-
βάζουμε καὶ τὸ κατεβάζουμε περισσότερη ἢ
λίγωτερη ὥρα κάνοντες ἔτσι γράμμες καὶ σιγ-
μές. Τὸ ὅλο καὶ με φωτιά τὴ νύχτα ἀντι-
γιὰ καπνὸ. Μὲ δαδι ἀναμένο μποροῦμε νὰ
κάνουμε τὰ σημάτα σὰν με τὴ μιὰ σημάτα.
Ἐὰν νὰ πῶμε σημάτα (σημαφόροι) γίνον-
ται με δυὶ σηματοῦλες πάντοτε καὶ δια-
κρίνονται ὄχι πλέον ἀπὸ τὴν διάκρισι (τῆς
στιγμῆς καὶ τῆς γραμμῆς) ὅπως σὰν σημά-
τα Μόρς; ἀλλὰ ἀπὸ τῆ θύει τῶν χειρῶν με
τῆς σηματοῦλες.

Οἱ ἀριθμοὶ διδόνται μὲ τὰ χέρι σὺν τῇ
σχόλῳ πρὸν δοθῶν καὶ μετὰ μὲ τὸ ἴδιον ἀν-
φάβητο ἀπὸ τοῦ ἄλφα ὡς· τὸ κίπτα (μῆδεν).
Τὰ σημάτια φέρει διδόνται μὲ δύο σημάτια μὲ
τὴν διάφορον θέσει των· ἐν σχέσει πρὸς τὸ
σῶμα εἶναι τέσσαρες οἱ θέσεις. Ἡ πρώτη εἶ-
ναι νάναι τὰ χέρι μὲ τῆς σημάτιας κατακό-
ρυφα. Ἡ δευτέρα θέσις εἶναι 15 μοῖρας
πρὸς κάτω ἀπὸ τῆς κατακόρυφης θέσεως. Ἡ
τρίτη θέσις εἶναι σὺν ὕψους τοῦ σώματος καὶ
τετάρτη θέσις εἶναι 15 μοῖρας πρὸς κάτω
ἀπ' αὐτῆς. Τὰ γράμματα ἀπὸ τοῦ ἰσώτα καὶ κά-
τω χωρίζονται εἰς τέσσαρα τέσσαρα. Δηλαδή ἡ
χρὺν καὶ τὰ τέσσαρα τὴν ἴδιαν θέσιν τοῦ δεξι-
οῦ χεροῦ μὲ τῇ σημάτια τῇ διαδοχικῇ θέσει
τοῦ ἀριστεροῦ. Τὸ ἄλφα θῆτα κ. λ. π. ὡς τὸ
μῆτα ἔχουν ἄλλον ἰσώτα καὶ γίνονται τὸ μὲν
ἄλφα μὲ τὰ δύο χέρι ἀπὸ τοῦ δεξιῦ μέγας τὸ
δὲ θῆτα μὲ τὰ δύο χέρι ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἀρι-
στεροῦ μέγας καὶ τὰ ἄλλα μὲ τὸ ἴδιον γένη ὡς
ἔστι· τοῦ βῆτα μὲ τὸ δεξιὸν σὴν θέσιν των δε-
ξιῶν 30 καπέντε μοιρῶν, τὸ γάμμα σὴν θέσιν των δε-
ξιῶν 45 μὲ τὸ δεξιὸν χέρι σὴν θέσιν
τοι. Τὸ ἔψιλον μὲ τὸ ἀριστερὸν χέρι σὴν θέσιν
των 45 μοιρῶν τὸ Ζ σὴν θέσιν των 30 καὶ
τὸ Η σὴν θέσιν των 15 μὲ τὸ ἀριστερὸν χέ-
ρι αὐτοῦ Χέρι.

που μπορούν να βρεθούν σε άλλα βιβλία
και γνωστές σε όλους.

ΘΥΝΑΙ ἰαχυροῦται καὶ ὑγιαίνει. Τὸ σπουδαιότερον πᾶγμα στὸν ἄνθρωπο εἶναι ἡ καθαριότης. Εἶνε τόσο συνεισενική στὴν θ-
γεία ὥστε εἶνε ἀπαραίτητη. Ἐκτός αὐτοῦ
καὶ ἀπὸ αἰσθητικῆ ἀποφυγῆς ἡ καθαρσίσητα
ἔχει μεγάλῃ ἀξίᾳ. Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εἶνε
γεμάτον ἀπὸ ὑγυῖστες (πόρους); ἀπὸ τῆς θ-
ποῖς γίνεται ἡ ἀθῆλος διαπνοή, ποῦ βγαί-
νουν δηλαδὴ ἀχρεστες οὐσίεες πλεόν ἀπὸ τὸ
σῶμα. Ἡ οὐσίεες αὐτέεες ξεραίνονται καὶ
κλεισθὺν τοῦ; πόρους ὁπόεε δέν ἀφίρουν νά
βροῦνε ἄλλεε, πρῶγμα ποῦ φέρεε διάφορεε
ἀσθῆνεεε. Γι' αὐτὸ ἡμεῖ; πρέπει νά καθα-
ρίεωμε ὅλο τὸ σῶμα μαε γιὰ νά γίνεται κα-
ρυκὴ ἡ ἀθῆλος διαπνοή. Ἐκτόε ἀπὸ τὴν
καθαρσίσητα τὴ συγχῆ γιὰ ὅλο τὸ σῶμα πρέ-
πει νά προσφυλάτομε καὶ τὰ αἰσθητικὰ μαε
ὄργανα ἰαυαίεωε, δηλαδὴ τὴ μῦτη, ταῦτιά,
τὰ ὤτια.

■ ■ μὴ. Πρέπει νὰ μὴ ξεριθίζεται με
υπερβολικὸ τρένημο γιατί τότε πονάει. Πρέ-
πει νὰ διατηρεῖται πάντοτε ὑγρή με τὸ ὕγρα-
τος τῆς βλένας που χρησιμοποιεῖ στὸ νὰ μὴ ἀ-
φίνει τὰ μικρόβια καὶ τὴν σκόνη νὰ μπαίνουν
μέσα στους πνεύμονες. Πρέπει νὰ μὴ κρυο-
λοθοῦμε καὶ γεμίζουμε τὴ μύτη μας τότε με
ἐπερβολικὴ βλένα καὶ δυσκολεύουμε ἐξίτην
ἀναπνοή.

ἀναλυσην. Ἐξ ὧν καὶ μ. κ. π. Πρέπει νὰ προσφύα-
γουμε ἀπὸ ἕνα σώματα καθὼς ἀπὸ τὸν πο-
λὺ πόρος καὶ τὸ καθάρισμα μὲ σιληρὰ ἀντι-
κείμενα. Τὸ μικρὸ δυκεῖλάνι εἶναι ἀρκετὸ
νὰ τὰ καθάριζῃ. Ἐνν ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα

Τὴν Πίττι. Ἐγὼ ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα αἰσθητήρια θεγνάνθ' θέλουν μαδίᾳ τὴν προφύλαξίν σου, ἥ ποία συνίσταται σὺ καὶ μὴ διαβάζουμε μὲ τὸ φῶς δεξιᾷ. Νά μη κυριεύωμε πάλιν τοιοῦτο φῶς (ἡλιος κλπ.) καὶ μὴ τὰ τραβώμε μετὰ τὴν μάστιγα. Νά μη πηδάμε ἀπὸ τὸ ποῖον πολὺ φῶς ἀπὸ σκοτεινίας. Νά μη ἐκτελέζουμε μὲ τὸ συνεχές διάβασμα. Ἀλλὰ καὶ ὅταν κοιμώμεθα νά μη κοιμώμεθα μέγα σὺν βοῇ (ἀσπράδι).

Προέρχονται από τα μοναστήρια που γεν-
νώνται στα έλη (σάβανο, βασιμμένα νερά)
"Αμα μάς τιμωρίσει ένα άνωφρεϊς κουνου-
πι, μπορεί ά μάς μεταδώσει όν έλώδη πυ-
ρετό, που έρχεται σχεδόν την ίδια ώρα κάθε
μέρα ή κάθε δυό μέρες με πρίγος συνήθως,
δυνατό.
(άκολουθεί)

(ἀκολουθεῖ)

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΜΑΣ ΖΩΗ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟ

Μία συγκινητική μέρα ήταν η προχθεσινή Κυριακή 24 Αυγούστου για τους νεαρούς αθλητές μας.

Ο «Πανεπιστημιακός Γυμναστικός Σύλλογος» ο «Πύρρος» οργάνωσε τους πρώτους καθαρώς αθλητικούς αγώνες στα Γιάννενα με την επίκαιρη των εγκαταστάσεων του Γυμναστηρίου.

Στις 6 1)2 το απόγευμα μετά την άφιξη του Γεν. Διοικητού κ. Σταματίου και των επίσημων αρχισαν οι αγώνες με ένα θαυμάσιο λόγο του κ. Γ. Βαβαρέτου διγανωτοῦ των αγώνων, στόνδοποιο ἐτόνισε τη σπουδαιότητα του αθλητισμού και ἀνέφερε τὸ ἱστορικὸ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἰδρύσεως τοῦ Γυμναστηρίου.

Ἀμέσως ὕστερα ἀρχίζουν οἱ ἀγῶνες. Σαυτοὺς ἔλαβον μέρος 15 ἀθληταὶ ποὺ ἦταν χωρισμένοι σὲ τρεῖς σειρές.

Με ὅλη τὴν ὀλιγόχρονη προσπάθειά οἱ ἀθληταὶ μας πέτυχαν ὥραϊες ἐπιδόσεις καὶ με τὸ παράσημά τους προὐκάλεσαν τὸν ἐνθουσιασμό τοῦ πλήθους.

Πρῶτον ἀγώνισμα εἶναι ὁ δρόμος τῶν 100 μέτρων μὲνικητὰς Ἀ' σειράς Ἀ Σωτ. Τζιμόπουλος 12 3)5 β' Νίκος Παρανίκας 13 2)5 γ' Γεώργ. Ρίζος, Β' σειράς Ἀ Γ. Φίλιππου, β' Ἰωάν. Παπαγιαννόπουλος γ' Ἀποστ. Κετράκης Δ' σειράς Ἀ Γ. Πουτέσης β' Μιχ. Μίνως γ' Κων. Γούναρης.

Ὑστερα γίνεται ἐλευθέρᾳ δισκοβολία με πολὺ καλὰς ἐπιδόσεις πορεῖν ἂν πῇ καλένα, Ἀ νικητὴς Γεώργ. Ντούσιος 34 10μ. β' Σωτ. Τζιμόπουλος 29. 10μ. γ' Νικολ. Παρανίκας 28.60. Ὁ Σωτ. Τζιμόπουλος καὶ ὁ Ν. Παρανίκας διακρίνονται γιὰ τὸν παλμό τους.

Ὑστερα στὸ ἄλμα εἰς ὕψος νικηταὶ ἔχονται Ἀ Νίκος Παρανίκας 1.45μ β' Γ. Ντούσιος 1.40μ. γ' Σωτ. Τζιμόπουλος 1.35μ.

Ὁραῖο εἶναι καὶ τὸ ἄλμα τριπλοῦν ποὺ ἐπακολοθεῖ.

Στὴν Ἀ' σειρά Ἀ ἦλθεν ὁ Σωτ. Τζιμόπουλος με ἐπίδοσιν 11.50μ. β' ὁ Γ. Ντού

σιος 11.15 γ' Νικ. Παρανίκας καὶ Γ. Ρίζος.

Στὴ β' σειρά Ἀ Ἰωάνης Παπαγιαννόπουλος β' Θ. Δράκος γ' Γ. Πουτέσης.

Στὴν γ' σειρά Κ. Γούναρης β' Βασ. Βακατάκης.

Ὑστερα γίνεται δρόμος 192 μέτρων μὲνικητὰς.

Α' σειράς Ἀ Σωτ. Τζιμόπουλος β' Ν. Παρανίκας.

Β' σειράς Ἀ Γ. Φίλιππου β' Κωνστ. Γούναρης γ' Γεώργ. Πουτέσης.

Καὶ γιὰ εἶχε περάσει ἡ ὥρα παρελήφθησαν ἡ λιθοβολία, σφαιροβολία καὶ ὁ δρόμος τῶν 400 μέτρων ποὺ ἦταν στὸ πρόγραμμα, καὶ ἔγινε ὁ δρόμος τῶν 1500 μέτρων ποὺ εἶχε ἀρκετὸ ἐνδιαφέρον.

Ὁ Γ. Ντούσιος εἶχε σὺν τὸ ἀγώνισμα ἀδιαγίλλευκτη ὑπεροχή. Ἀπὸ τὸν 8ον γύρο ὡς τὸν 12ον τοῦ τέματός ἔτρεχε με μεγάλη ταχύτητα καὶ ἐλαφρότητα ἔφτασε δὲ στὸ τέμα με ἐπίδοσιν 5'30"

Ὑστερα ἀκολουθοῦν οἱ Ἡράκλειος Γεωργίτης (5' 58") καὶ Χαρίλαος Μπαμπάκος (6') τελευταῖοι ἔρχονται οἱ Θ Δράκος καὶ Β. Βακατάκης.

Τοὺς ἀθλητὰς χειροκροτοῦ καὶ συγχαίρει ὅλο τὸ πλῆθος καὶ οἱ ἐπίσημοι καὶ ἡ ἐορτὴ τελειώνει ἐνῶ ἡ Στρατιωτικὴ μουσικὴ παιανίζει διάφορα ἐμβατήρια.

Τοὺς ἀγῶνες ποὺ εἶνε ἡ ἀρχὴ νέας ζωῆς γιὰ τὴ νεολαία μας παρηκολούθησε καὶ ἡ ἀθλητικὴ ὁμάδα τοῦ στρατοῦ.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΤ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Νὰ λείψουν αἱ ταχυμέρες

Με μεγάλο ζήλο ἐξακολουθοῦν ἡ ἐργασίες γιὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ στρατιωτικοπολιτικοῦ Γυμναστηρίου καὶ ἂν τὸ Δημαρχεῖο καὶ σὺν τῇ τοῦ καποδιστῆ.

Ἐνα πρόβλημα ὥς ποτε παρεληφθῇ. Κετι ἐτοιμότητες δημοτικὸι τοῖχοι καὶ ἐνα παρόμοιο σπιτάκι ἐπαρτίζον κατὰ πολὺ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Γυμναστηρίου.

Δὲν νομίζει ὁ Δήμος πῶς πρέπει νὰ λείψουν ἂν τὴ μέση αὐτῆς ἡ ταχυμέρες;